

La farga de Vulcà

Pep Admetlla (Girona, 1962) revisa a Can Mario de Palafrugell les darreres tres dècades de treball. El seu projecte vital transcendeix els límits tradicionals de l'escultura

TEXT **EUDALD CAMPS***

Als francesos del dinou els agradava menystenir als pintors («bête comme un peintre!») i, en canvi, solien contemplar des de la distància més respectuosa uns escultors que, aixoplugats a l'ombra prodigiosa i allargassada de Rodin, transcendien la figura de l'artista per situar-se en l'òrbita del filòsof o del «pensador». Una (de les moltes) explicacions possibles d'aquesta, diguem-ne, asimetria filial, segur que té molt a veure amb la concepció racionalista de l'espai: Descartes, pare de la criatura (o del monstre), deia que la «res extensa» s'explica a través de les seves propietats, és a dir, de nocions com continuïtat, exterioritat (allò del «partes extra partes»), la reversibilitat o la tri-dimensionalitat. En qualsevol cas, la reducció cartesiana que assimila existència i extensió és el què ens interessa: «La naturalesa de la matèria o dels cossos en general -va escriure el filòsof francès-, no rau en ser quelcom dur, pesat o acolorit [...] sinó en ser una substància estesa en longitud, amplada i profunditat». Dit d'una altra manera: el volum només s'explica mitjançant l'espai.

FOTOS: **► Sobre aquestes línies, Pep Admetlla al seu estudi. A dalt, les obres que es poden veure a la sala d'exposicions Can Mario, de Palafrugell.**

D'aleshores ençà, l'escultura ha pogut bascular entre dues opcions perfectament diferenciades: afaïonar superfícies o articular entorns. Els partidaris de la primera via vindrien a representar, sense voler-ho, la branca onanista de la disciplina: amanyagar cossos no és feina de l'escultor. Els de la segona, als antípodes, apostarien pel diàleg i la negociació, per la consciència de trànsit enemiga de l'estaticitat del monument: l'escultor contemporani treballa molt més amb el buit que amb la pedra.

En aquest sentit, no és estrany que a Pep Admetlla li interessés l'arquitectura de Zumthor atesa la solvència que el suís té a l'hora d'articular i revestir de significat for-

mes primordials. De fet, l'escultura d'Admetlla se situa en un territori protoarquitectònic que fa que «només» pugui ser habitada amb la mirada però que, en darrera instància, necessiti desplegar-se en l'espai per expressar tota la seva complexitat. D'això va l'invent: a partir d'un hexàedre regular (un cub), Admetlla executa un exercici de recursivitat encaminat a trobar les formes embrionàries que aquest conté o, per dir-ho d'una altra manera, destinat a modificar l'espai, l'aire, l'atmosfera... mitjançant la seva successiva ocupació. Admetlla, en aquest sentit, cita a Malevitch: «l'home és prou intel·ligent per colonitzar la forma». No és cap casualitat que combregui amb el pare del suprematisme: ell va ser qui millor va entendre les possibilitats de la geometria humanitzada. Per això la presència del cub és recurrent: «Arquetípic, senzill i, al mateix temps, màximament complex; n'hi ha prou amb una mínima variació de tres graus en qualsevol dels seus angles per generar una forma completament diferent, dinàmica», explica l'artista. És el procés d'humanització: portar la geometria al nostre terreny, fer-la habitable, convertir-la en un organisme viu.

L'exposició que actualment es pot veure a Can Mario és fruit de tres dècades de treball. Poca broma: l'acció sostinguda en el temps adquireix connotacions heroiques en uns temps poc amics dels ritmes pausats. Admetlla és com Vulcà: a la seva farga afaïona andròmines dignes dels déus. ►

